

Na een jaar wachten, konden we eindelijk weer rijden op het nieuwe circuit in Venray. Op de zaterdag had ik een 8^e startplek en werd er in de 1^e manche gestreden om de Eurocup over 30 rondes. Ik had een goede start en na enkele rondes ontstond er een kopgroep van 6 man waarbij ik op plaats 5 reed. Driessen probeerde de leiding over te nemen, maar kwam in aanraking met Janssen waardoor deze wegvielen en we een safety car kregen. Hoeboer had op dit moment de leiding voor Siebers en ikzelf. Na de herstart konden we ons losrijden van de rest van het veld en volgde er een mooie strijd. Siebers opende de aanval op het 2^e spoor, maar de grip ontbrak. Ik sloot aan de binnenkant aan achter Hoeboer en na een overstuur moment van Siebers kon ik plaats 2 overnemen. Enkele rondes zat ik achter Hoeboer toen hij een foutje maakte en ik bij het uitkomen langzij kon komen aan de binnenkant. Zo kon ik de Eurocup winnen voor Siebers en Hoeboer.

In de 2^e manche zat ik lang opgesloten en kon ik niet naar voren komen. Peeters-Ehren hield lang stand aan de binnenkant en Janssen zat aan de buitenkant. Daarachter zat Andre aan de binnenkant, ik op het 2^e spoor en Siebers deed enkele pogingen op het 3^e spoor. Toen Janssen voorbij kwam aan Peeters-Ehren kon ik in zijn spoor volgen en opschuiven naar plaats 3. Even later kon ik ook Janssen voorbij en pakte ik plaats 2 waarop ik ook eindigde.

In de finale op zaterdag kon ik opnieuw naar voren komen en reed ik op een 3^e plaats achter Severens en Janssen. Ik ging het gevecht aan met Janssen waardoor Severens weg kon rijden. Rondelang reden Janssen en ik naast elkaar en we raakten elkaar even waardoor ik met 2 wielen van de grond kwam. Ik verloor hierdoor wat tijd maar kreeg de aansluiting opnieuw, maar kon niet voorbij komen aan Janssen.

Met een 1^e, 2^e en 3^e plaats won ik het dagklassement op zaterdag. Hierdoor moest ik zondag helemaal achteraan starten, plaats 11. In de 1^e manche was ik snel, maar kon ik niet door het verkeer komen. Toen dit wel lukte, was er een kopgroep van 5 met een rechtstuk voorsprong. 5 rondes voor het einde had ik het gat gedicht en ging ik binnendoor bij Pawlaczyk naar plaats 4, maar toen werd de rode vlag gezwaaid na een zware crash van Andre, die helaas meteen klaar was voor de dag. Hierdoor eindigde ik op plaats 4, maar was het interessant geweest om nog 5 rondes door te rijden.

In de 2^e manche kon ik binnen enkele rondes naar plaats 5 rijden en ontstond er een gevecht met Janssen en Severens voor plaats 3. Lang was het knokken op het 3^e spoor voordat ik plaats 3 over kon nemen, maar toen dit lukte kon ik weglopen en ging ik op jacht naar Pawlaczyk. Ik kon het gat dichten, maar was te laat om de aanval nog in te zetten. Stephan won ditmaal.

Een half uur voor de finale begon het te regenen en voor het eerst dit jaar werden de regenbanden onder de auto gemonteerd. Het was voor mij de tweede maal op regenbanden en daarom deed ik het in de eerste rondes rustig aan. Echter voelde de auto goed aan en begon ik aan mijn opmars naar voren op het 2^e spoor. Aangekomen op een 3^e plaats keek ik tegen een rechtstuk achterstand aan naar Stephan en Severens. Binnen enkele rondes had ik het gat gedicht, maar er kwam zoveel water op me af dat ik alleen het achterlicht van Severens zag. Ik zette de aanval in langs de buitenkant en kon veel later remmen, maar ik raakte Severens zijn voorwiel met mijn achterwiel waardoor ik oversturend naar de vangrail gleed. Ik kon de auto corrigeren en toch plaats 2 overnemen. Even later kon ik ook buitenom voorbij aan Stephan en pakte ik de leiding gevolgd door een sterk opkomende Siebers, maar die kon ik in de laatste rondes van me afhouden. Hiermee haalde ik een 2^e plaats in het dagklassement en kunnen we terugkijken op een zeer geslaagd weekend met weinig schade en een hoop gezelligheid.